

El viatge

La manera i el sentit de concebre el viatge ha canviat molt d'ençà que tinc un cert ús de consciència. El temperament viatger s'aprèn, com quasi tot en la vida. Si has viscut a la vora d'un port, posem per cas Brest, que és la ciutat que tinc ara més a prop, el temperament del viatge és a la massa de la sang a través del gallardet dels vaixells.

Si a la infància has viscut en un ambient de pagesos anant i venint del tros, o treballant a l'obrador del forn, el viatge és un fet excepcional.

De viatgers, en el meu ambient infantil, no n'he conegut pas gaires, de manera que el virus del viatge no s'ha bellugat per la meua sang. Soc un neolític apegat a un país. Viatjar em costa déu i ajuda i sempre em produeix un gran trasbals.

En el segle XXI s'ha de distingir el viatge del turisme. La distinció no és senzilla: tots ens hem tornat turistes de *weekend* llarg. Sobretot perquè els viatges han esdevingut béns de servei, que s'han de pagar puntualment.

Entre les classes més adinerades el viatge ha estat més llarg. El senyor Michel de Montaigne viatjava durant molts mesos i, en general, hem vist l'època daurada dels viatgers en temps pretèrits, quan els serveis podien ser més barats.

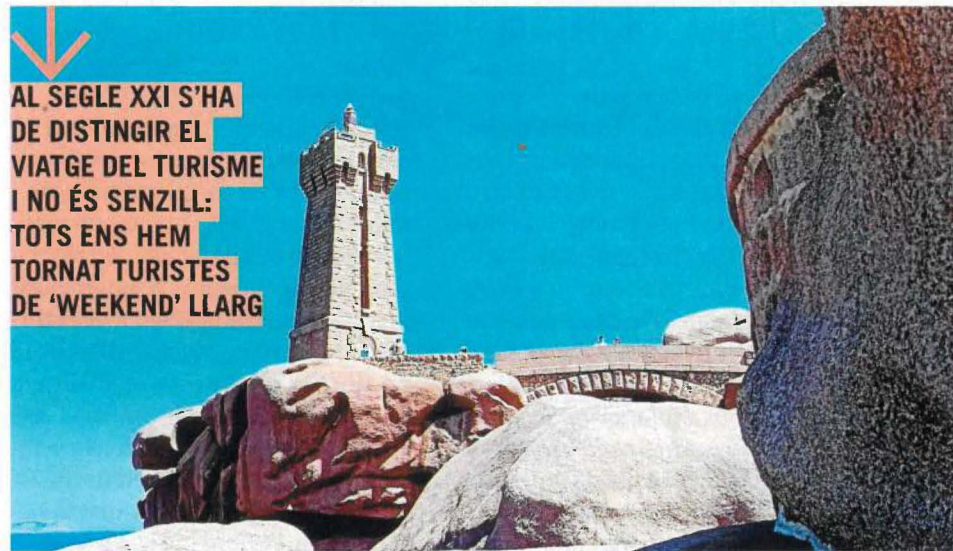
Entre nosaltres, viatjar a Sud-amèrica ha estat saltar una ratlla imaginària que t'obre una mica més la ment. He conegut alguna dona de classe treballadora, sense fills, que ha viatjat a totes les destinacions inimaginables per a un

home neolític com jo. Amuntegava destinacions turístiques com nosaltres col·leccionàvem santets a la infància. Es comprèn: un viatge a ultramar et situa en un estat d'esperit de certa ingravidesa.

La sensibilitat, les lectures, els interessos, la curiositat, la formació determinen l'actitud davant d'un viatge turístic. Davant del viatge descompressió –o sigui, desconnectar– sempre he defensat el

necessita un mite; a vegades he observat que hi ha dones sense fills que acaricien el viatge anual que fan a l'estiu durant molts mesos abans d'iniciar-lo. Es tracta de temperaments imaginatius, molt sensuals, plens de paciència que preparen el viatge.

A vegades, són els comentaris dels altres viatgers que et planten la llavor d'un viatge que després faràs tu mateix.

viatge com a coneixement. Ara, no és senzill: es necessita temps i uns bons guies. L'ofici de guia és més important del que sembla. Poden ser portes obertes a la mentalitat d'un país. En viatges llargs, amb molts de guies, comprens les diverses subjectivitats que t'expliquen una societat diferent a la teua: els joves ho veuen d'una manera, els grans d'una altra.

A vegades he dit que tot viatge

Dit això, feta la maleta, el moment primer de sortir de casa és meravellós: és l'instant de llevar àncores, de deixar els hàbits mentals, l'espai conegut, els llibres llegits, el passadís dels dies de cada dia. Sortir de casa, tancar la porta en clau, prendre la maleta. És l'instant màgic del viatge. Com obrir una altra porta a l'edifici transparent de la consciència.